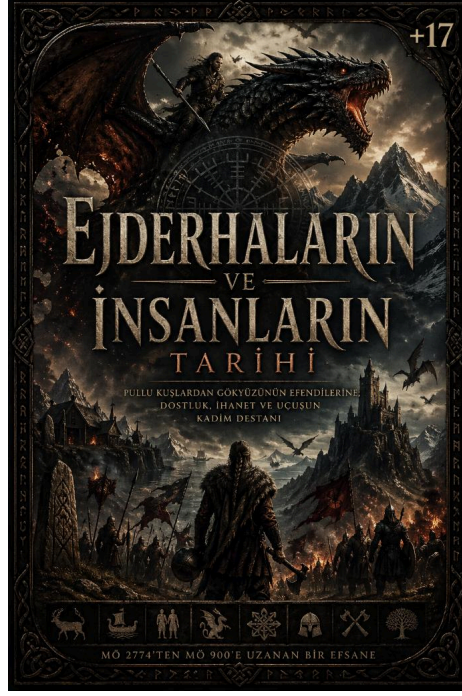

Ejderhalar Ve İnsanlar Tarihi Kısım 1

— omer-yildiz · 19 Mayıs 2026

Önsöz: Pulların ve Ruhların Kadim Mirası

Bu eser, insanlık tarihinin en vahşi ve en görkemli dostluğunun; gökyüzünün efendileri ile toprağın çocukları arasındaki o ince çizginin hikâyesidir. İskandinavya'nın nemli ve karanlık ormanlarında, henüz metalin toprağa değmediği, taşın ve kemiğin kutsal sayıldığı MÖ 2774 yılında başlayan bu serüven, sadece bir hayatta kalma mücadelesi değil, aynı zamanda bir keşif destanıdır.

Okuyacağınız bu satırlar, ejderhaların henüz "ejderha" olarak bile anılmadığı, onların sadece ateş kusan birer "Pullu Kuş" olarak görüldüğü ilkel zamanlardan doğmuştur.

İlk başta korkulan ve avlanan bu canlılar, zamanla insanın en büyük tutkusu olan "gökyüzüne hükmetme" arzusunun öznesi haline gelmiştir. "Sınır Tanımaz" adlı bir kadının, gece kadar siyah bir canlıya uzattığı bir parça balık, binlerce yıl sürecek bir bağın ilk ilmeğini atmıştır.

Bu bağ, "Ejjha" sesinden evrilen "Ejderha" ismini tarihe kazımış; insanın gökyüzündeki nefessiz mücadelesiyle ilk havacılık kıyafetlerinin ve uçuş stillerinin doğmasına öncülük etmiştir.

Ancak bu tarih, sadece dostlukla değil, kanlı savaşlar ve ihanetlerle de yoğrulmuştur. "Kabus Gıcık III. Hıçkırık" olarak bilinen Sigmund Leifson'un, tarihin gördüğü en zeki ve sadist avcı olan Viggo Gudmundson ile girdiği akıl oyunları, ejderhaların sadece birer binek değil, aynı zamanda birer savaş makinesi olarak nasıl kullanıldığını ve bu gücün nasıl trajedilere yol açtığını gözler önüne sermektedir.

Altı Yıl Savaşları boyunca dökülen kanlar, ejderha ustası olmanın ağır bedelini bizlere hatırlatmaktadır. Asırlar geçtikçe, bu devasa canlılar artan insan tehdidi karşısında denizlerin derinliklerine ve ıssız mağaralara çekilmiş; geriye sadece Sigird Baldurson gibi meraklı ruhların tuttuğu rehberler ve çizimler

kalmıştır

Bu kitap, “Kök Luu”dan “Kaya Delen”e kadar pek çok türün sınıflandırıldığı o kadim rehberlerin ve nesilden nesile aktarılan kehanetlerin bir toplamıdır.

Bu sayfaları çevirirken, sadece geçmişin tozlu kayıtlarını değil; bir hıçkırık krizinden bir “Ejderha Ustası”na dönüşenlerin, gökyüzünden düşerken rüzgarı soluyanların ve bir gün geri dönecek olan **”Son Ejderha Ustası”**nı bekleyenlerin fısıltılarını duyacaksınız.

Ejderhaların ve İnsanların Tarihi, imkansızın peşinden gidenlerin ve doğanın kalbine dokunanların ortak hafızasıdır.

MÖ 2774: PULLU KUŞ

Güneşin henüz ufku tam terk etmediği o uzun, kehribar rengi akşamlardan biri... Takvimler MÖ 2774’ü gösterirken, İskandinavya bugünkünden daha nemli, daha gür ve çok daha “vahşi” bir nefes alıyordu.

Ufuk çizgisi, devasa meşe, karaağaç ve ıhlamur ağaçlarının birbirine geçmiş dallarıyla kaplı. Modern çam ormanlarının aksine, güney bölgelerde geniş yapraklı ve karanlık ormanlar hakim. Yerler kalın bir yosun tabakasıyla örtülü; attığın her adımda toprağın ıslak kokusu ve çürüyen yaprakların keskin aroması burnuna doluyor. Ormanın derinliklerinden bir yaban öküzünün (aurochs) homurtusu ya da bir boz ayının dalları kıran ağır adımları duyuluyor.

Fiyortlar ve göller, bugünkünden biraz daha yüksek. Buzul çağının çekilmesinin ardından toprak hala yükselmeye devam ediyor, bu yüzden deniz kıyıları iç kısımlara doğru daha sokulmuş durumda. Kıyılarda, binlerce yılın birikimi olan devasa midye kabuğu yığınları (mutfak artıkları) beyaz tepeler oluşturuyor. Berrak akarsularda somon balıkları gümüş parıltılarla sıçrarken, kıyıda pusuda bekleyen bir vaşağın kulakları seğiriyor.

Ormanın bittiği ve denizin başladığı bir açıklıkta, dumanı tüten birkaç uzun ev görüyorsun. Ağaç gövdelerinden ve çamur sıvalı dallardan yapılmış bu kulübelerin etrafında, yeni kesilmiş ağaçların taze kokusu var. Savaş Baltası Kültürü’ne mensup bir topluluk burası. Yakındaki küçük bir alanda, taş baltalarla zorlukla açılmış bir boşlukta arpa başakları rüzgarla dans ediyor. Az ötede, boynuzları heybetli sığırlar serin havanın tadını çıkarıyor. Bunlar bizden önce oraya gelen Öncü Vikinglerdi .

Hava bugün olduğundan birkaç derece daha sıcak. Gökyüzü uçsuz bucaksız ve tamamen kirlenmemiş. Gece çöktüğünde yıldızlar o kadar parlak ki, gölün durgun yüzeyi gökyüzünün aynası haline geliyor. Tek gürültü rüzgarın ağaç tepelerindeki ıslığı ve uzaktaki bir kurdun dolunaya bıraktığı o uzun, tüyler ürpertici melodi.

Burası metalin henüz ulaşmadığı, taşın ve kemiğin kutsal olduğu, insanın doğaya hükmetmek yerine onun bir parçası olarak titrediği bir dünya.

Bu Dünya’ya babam, annem ve 70 kişilik klanım ile bende adım atmak üzereydim. Dönemin en yüksek teknolojisi olan kağnılar ve atlar hem bizi, hemde gıdamızı taşıyordu. En önde ise klanımızın lideri, babam Kirk Mızraklı Ayı yürüyordu.

Anlatılanlara göre 17 yaşında tek başına bir bizon avlamaya giderken ona ayı saldırmış. Ayıyla birlikte öküz için hazırlanmış içinde 40 mızrak bulunan çukura düşmüşler. Ayı ondan evvel düştüğü için mızraklar sadece derinin altına girmiş o kadar. Şifacılarımız tarafından 542 günde tedavi edildikten

sonra ona “Kırk Mızraklı Ayı” demişler.

Bu hikâyeye inanıyor muyum? Evet, inanıyorum. Onu bir Dağ Aslanı ile dövüşürken görmüştüm. Aslanın karnını delip geçen 3 metrelik mızrak kullandığına bile şahit olmuşum.

***

Günler sonra İskandinavya'nın o güzel, etkileyici ve haşin doğasına vardık. Atları ve kağnıları durdurup çadırlarımızı kurduk. Ben, babam ve 2 kişi ormana av yapmaya gittik. İki saate yakın ormanda ilerledik. Karşımıza devasa bir geyik çıktı. Onu görünce yerdeki taze dışkıları aldık. Elimize, yüzümüze ayaklarımıza sürdük. Birbirimize yardımcı olup tüm vücudumuzu da bunlarla kapladık.

Oldukça keskin bir kokusu vardı. Babam ve diğer iki avcı bunlara alışık olduğu için ilerledi. Bense keskin kokuya alışmaya ve kusmamaya çalıştım. Deneyim her şeymiş. Bunu o dışkıyı sürdüğüm zaman anladım.

Dışkının kokusuna alışınca mızrağımı elime alıp avcı grubunun yanına gittim. Dev Geyik etrafı kokluyordu. Sonra aniden bir koku aldı. Ben bizim kokumuzu aldı sandım. Ama başka bir şeyin kokusunu almıştı. Biz “Ne olacak?!” diye etrafa bakınırken üstümüzden devasa bir şey süzüldü ve Dev Geyiği avladı.

Yeni avladığı avı ormanın içine doğru sürüklerken turuncumtrak postlu ve siyah çizgili bir kuş gördüm. Ama bu kuşun pulları vardı. Biz şaşkınlığımızı üzerimizden atlatamadan pullu kuş yeni avladığı avını kırmızı-turuncu, sıcak, yakıcı bir ateşle kavurdu. Sıcaklığı ta 100 metreden hissettik. Akşam yemeğimiz bu ateş kusan pullu kuş tarafından kızartılmıştı.

Klana elimiz boş dönersek bizimle alay ederlerdi. Özellikle babam Kırk Mızraklı Ayı ile. Bu yüzden hepimiz sessizce işaret diliyle ileri doğru süründük. Pullu kuş avını yemekle meşguldü. İdeal av mesafesine gelince otların ve çalılıarın arasından çıktık. Pullu kuş telaşa kapıldı ve devasa çadır benzeri kanatlarını açtı. Tam havalanacakken benim ve babamın attığı mızrakla yere serildi.

Pullu kuşu ve yanmış Dev Geyiği aldık. Kampa kadar götürebilmek için ağaç kabuğu ve gövdelerinden bir kızak yaptık.

***

Kampa vardığımızda çadırlar kurulmuş, ateşler yakılmıştı. Pullu kuşu ve dev geyiği kadınlara verip meydan ateşinin başına gittik. Ateş Muhafızımız (ateş yakmak zahmetli olduğu için özel kaplarda içten içe yanan közleri taşıyan kişi) yine her zamanki gibi işini hakkıyla yapmıştı.

Ateş başında otururken babam ve diğer iki avcı benim pullu kuşu nasıl avladığımı anlattılar. Herkes beni tebrik etti. O saatten sonra adım Pullu Kuş oldu. 20 yıl sonra nihayet bir adım olmuştu.

Yemeklerimizi yedikten sonra bizden önceki gelen Öncü Vikinglerin (Proto-Cermenler) yanına gidebilmek için yarın hazırlıklara başlayacaktık. Ancak oldukça derin göller ve geçilmesi imkânsız bataklıklar vardı. Bu yüzden bizler denizden tekneler ile verimli, geniş otlaklara gidecektik.

Sabah kampımızı topladık ve yüzen ağaç gövdeleri ile gölleri geçmeye başladık. Gölleri geçtikten sonra Öncü Viking yerleşimine 4 günlük mesafemiz kalmıştı. 3 haftalık göl üstü yolculuk bizi epey acıktırmıştı. Bizde karaya çıkar çıkmaz kamptaki bütün avcılarını topladık (30 kişi). Her yerimizi dışkıyla kaplayıp ormanda kaybolduk.

Önümüzde bir yaban öküzü vardı. Sessizce etrafını sarıp mızraklarımızı hazırladık. Tam babamın işaretiyle saldıracaktık ki birden gök gürültüsünü andıran bir ses yükseldi. Acaba Thor yeryüzüne mi iniyordu?

Hayır, bu Thor değildi. Bu... Bu devasa bir pullu kuştı. Bizim avladığımız pullu kuştan 6 kat daha büyüktü. Sanırım bu annesiydi ve intikam için gelmişti. Biz onu görünce otların arasında iyice kaybolduk. Ancak bu dev pullu kuştan ürken yaban öküzü bir avcımızı ezdi. Adamın çıkardığı acı dolu çığlık tüm ormanda yankılandı. Dev pullu kuş yerimizi tespit etmişti.

Mızraklarımızı alıp arkamıza bile bakmadan kaçtık. Ancak yönleri karıştırdık. Etrafımızda daire çizerek yine dev pullu kuşun önüne geldik. Ve bu sefer tanrılar bize yardım etmedi. Alacağın olsun Thor, Odin!

O anda tek iki şeyi hatırlıyorum: Dev pullu kuşun ağzından çıkan ateş, o ateşin yaktığı tütsülenmiş et kokusu. Sonra karanlık, karanlık... ve karanlık...